

ODA FÚNEBRE

Per la mort d'En Laureà Català i Isern

Vas néixer a ran de terra
com l'herbam dels viaranys
i vas créixer sense estudis
i sense ajuda estatal;
però no neix l'Art a l'escola
ni el genera cap tractat,
ni surt de dins de cap fiola:
quan l'esperit de l'home vola
no troba cap camí barrat!

Tu portaves de naixença
el do per tot el que és bell,
i sense manifestacions externes
ja ho veies fet amb el pinzell.

Duies com una poncella
disposada a esclatar
que quan arriba l'hora seva
s'obre tota de bat a bat.

Portaves dins de l'ànima
un plançó d'Art, perennal,
que creixent-hi t'atiava
a pintar quadres a grapats
a observar els panorames
analitzant els jocs de llum
dels matins i les vesprades
amb els prismes dels teus ulls,
a veure ombres enrevesades
de la llum crepuscular,
o dels racons de velles cases
o el sol passant un finestral.

La Vida et fou adversa,
maltractat quasi a mort
per errades de la gent perversa
buida de cap i seca de cor,
que si et deixà el cos més feble,
el teu esperit en sortí més fort.

I quan més i més volaves
per l'impuls del teu esperit,
la Vida t'ha estat adversa
i la poncella ja quasi oberta
abans de l'hora s'ha marcit.

Hem perdut un bon artista,
un company, un bon amic,
que insatisfet de l'obra feta
hi redoblava el seu delit.

Molts guarden les teves obres
que et faran sempre present:
Si han mort els pobres ossos,
tu, en els quadres, ets vivent,
i et recordarem tota la vida
pel mèrit, per la humilitat,
i les xerrameques que fèiem
sobre les manifestacions de l'Art.

Has clos els teus ulls per sempre,
àvids dels colors que no veuran més,
deixant mig feta l'obra pictòrica
que havies començat tan bé;
per tu i les teves mans de mestre
avui un crespó de dol tot negre
s'ha extès pel poble d'Alcover.

SALVADOR GUMÀ I CLAVELL

10 de juliol del 1978